

**ХРИСТО ФОТЕВ
ЛЕНИНГРАДСКО
ВЪЗПОМИНАНИЕ**

chitanka.info

В небето — все по-близо до човека.

*Люляха ме балтийски ветрове.
В хотела там — до старата аптека —
аз ще умра от много стихове.
Те идваха — и питаха — „Къде си?“
А там високо някъде в нощта
вървяха по небето стюардеси
на пръсти — със усмивка на уста.
А думите им скачаха срещу ми
по палубата тъй както — из тръба
и от случайни, най-безплътни думи
внезапно се превръщаха в съдба.
Блестеше голотата им опасна
с ямбически-сияйни рамене,
и просто „Стала безпащадна ясна“
проблясна милостта на твойто „Не“.
Сега аз знам наистина — къде си.
Високо — над самите дъждове,
зовяха ме в небето стюардеси
с призивно-елегични гласове...*

В небето — все по-близо до човека.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.